

PK: Đỗ Văn Ngọc

TẢN MẠN CÙNG THẦY CÔ

“Chờ cô Vũ Thị Bích! Thêm thùng nữa”.

Cô hẹn với chúng tôi là 18 giờ trùng vào ngày họp mặt định kỳ hằng tháng của cựu thầy trò PK tại Saigon. Thay vì buổi trưa như thường lệ chúng tôi đổi lại buổi chiều theo lời yêu cầu của cô vì buổi trưa cô bận việc. Thầy trò chúng tôi rất vui khi hay tin có thầy cô từ nước ngoài về tham dự. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng đồ ăn, nước uống với tinh thần hân hoan đón chào.

Quá 30 phút chúng tôi khai tiệc dù cô chưa đến. Trong khi lai rai, trò chuyện, thỉnh thoảng các bạn ngó về đầu ngõ với ánh mắt trông chờ... đến 20 giờ mà cô vẫn chưa tới. Nhiều bạn thiếu kiên nhẫn lần lượt ra về. Điện thoại cho cô. Cô bảo: “Cô đang trên đường tới”. Còn lại trên 10 người chúng tôi bảo với nhau “Lấy thêm thùng nữa uống chờ cô”. Khi thùng beer còn chưa tới một nửa thì cô tới. Hôm đó là chiều chủ nhật ngày...

Lời nói đầu tiên khi cô bước đến thềm nhà là “Xin lỗi quý thầy và các em, tôi đến trễ vì kẹt xe”

Trên đất nước này tập cho người ta nói “trừ hao”. Có lẽ cô chưa kinh nghiệm. Thế nhưng thầy trò còn lại bên này và Cô cũng biết “Ai còn ai mất” và cô cũng lấy ra mấy triệu cho vào quỹ ban liên lạc. Thầy trò PK là vậy.

“Hạnh ngộ cùng thầy” Nguyễn Đăng Dự :

Nói “Hạnh ngộ cùng thầy” là được tiếp chuyện với thầy, đó là một điều vinh dự vô cùng. Hồi học trung học đệ nhất cấp (từ lớp 6 đến lớp 9), biết thầy, nhưng chúng tôi không học thầy. Nếu các bạn khác có học thì “thầy” là “thầy”. Thầy trên bục giảng chúng tôi là học trò, khoảng cách cao xa vời vợi, chỉ được gần thầy khi thầy gọi dò bài... Hồi đó, học trò “sợ” thầy và tôn trọng thầy lắm.

Sau năm 1975 không thấy thầy trên tay cầm sách giáo khoa ngang qua các cửa lớp, không thấy thầy thấp thoáng ở phòng giáo sư. Và chúng tôi những đứa con lưu lạc lại gặp nhau tại Saigon, quá đỗi thương mến nhau nên mỗi tháng một lần họp mặt. Hôm nay được ngồi chung với thầy một bàn, được chung với thầy một lon bia, được trò chuyện với thầy, không phải là “hạnh

ngộ cùng thầy” sao?... Trước khi ra về thầy cũng ủng hộ cho quỹ liên lạc liên trường một số tiền. Thầy trò PK là vậy.

“120 phút cùng thầy” Thái Văn Duy :

Thầy cô về Việt Nam nhiều lần đã từng gặp lại thầy trò trong ngày “Nhà Giáo Việt Nam”, nhưng hôm nay tại nơi này, trong căn phòng nhỏ có mặt khoảng 40 người, thầy cô lại thấy gần gũi, ấm áp hơn.

Nói “120 phút cùng thầy” vì thầy trò chúng tôi chỉ chuyện trò với nhau có 120 phút (hôm đó là ngày...) vì hay tin thầy Mai Đăng, hiện sống tại PK bạn rất thân với thầy đang nằm viện “chạy thận” thầy phải đến thăm và ngày mai thầy cô tạm biệt đất mẹ về bên ấy. Sau này, biết bà xã tôi rất thân với em gái của thầy là V, khi còn học tiểu học, còn tôi thì cũng chia ngọt sẻ bùi với chồng của V những ngày lăn lóc tại Saigon. Một kỷ niệm khó quên là trước năm 1975 tôi dạy học tại An Mỹ, thầy mới nhậm chức “Sở học chánh PK”. Hôm đó rất sớm, thầy cùng đoàn thanh tra từ trung tâm thị xã PK dọc theo quốc lộ 19 đến Lệ Trung, Lệ Cần v.v... Qua trường tôi dạy không có mặt vì đang café Dinh Điền với bạn. Khi về thầy ra ngay quyết định cho tôi đến một trường heo hút của quận Lệ Thanh cách thị xã trên 40 cây số. Ở nhiệm sở mới được mấy hôm sao mà nhớ quá người yêu, nhớ quá bạn bè cùng ngồi café buổi sáng Dinh Điền, buổi tối quán Văn. Tôi liêu lĩnh... Hồi đó tôi có chiếc Honda 67, trên đường về cách tôi 30 mét một tiếng nổ long trời chiếc xe lam bay đi mấy mét, khói bụi mù mịt, xác người không nguyên vẹn, máu me trộn lẫn với đất đỏ ven đường. Tôi hú vía chạy một mạch về nhà. Nếu mạng không “to” thì đâu gặp lại thầy hôm nay để kể chuyện ngày xưa. Khi nhận quyết định đi Thanh An thầy còn bảo “Chí công vô tư”... Nói để nhớ chứ không có ý trách thầy đâu.

Thầy cô nào cũng vậy, trước khi chia tay thầy cũng lấy cho tiền sung vào quỹ liên trường. Thầy trò PK là vậy.

“Xuân này có thầy” Lê Văn Lập :

Nói “Xuân này có thầy” vì hôm mừng 4 tết Giáp Ngọ thầy có họp mặt cùng thầy trò PK. Thật bất ngờ thầy đến. Thầy biết chúng tôi họp mặt đầu năm là nhờ thầy Trung, thêm vào đó có lẽ là tiếng chuông ngân xa, tiếng chim gọi bầy của người PK. Vì là câu chuyện đầu năm, các bạn đông đủ hơn ngày thường, lại thêm có thầy từ bên kia về thăm, nên không khí nhộn nhịp, vui vẻ hơn. Theo thông lệ, đầu năm chúng tôi có “lì xì” cho các thầy. Thầy Lập cũng

được “lì xì”. Thầy bùi ngài nói: “Thầy rất cảm động khi được “lì xì” và thầy cũng đáp lại bằng một bao “lì xì” cho quỹ liên trường PK tại Saigon.

Hồi dạy ở trung học PK, có dạo các thầy thuê nhà ở đường Lý Thái Tổ rất gần nhà gia đình tôi trong khu gia binh tiểu đoàn 37 pháo binh. Thầy Lập, thầy Đàm và các thầy khác thỉnh thoảng vào ngày chủ nhật, đi bộ đến nhà tôi chơi (ba tôi là trung sĩ của tiểu đoàn 37 pháo binh, mất năm 1972 vì bệnh bao tử). Hôm họp mặt ngồi gần với thầy, tôi nói những gì thầy dạy em quên hết chỉ còn nhớ câu danh ngôn mà hồi đó thầy đã giảng cho cả lớp nghe: “Làm thầy thuốc sai chỉ giết một mạng người, làm chính trị sai giết một thế hệ, làm giáo dục sai giết cả một dân tộc”. Câu nói làm tôi ray rứt cho đến bây giờ. Hơn 50 năm rồi, dân tộc vẫn còn đó nhưng sao chậm tiến quá. Thầy ơi! Thầy có buồn không?

Mỗi thầy đi qua đời chúng tôi đều cho những kỷ niệm hoặc để lại những dấu ấn khó quên. Thầy trò PK vậy đó.

Gần 5 năm nay, hằng tháng vào ngày chủ nhật của tuần thứ hai chúng tôi có họp mặt tại nhà anh N (liên hệ với anh Huỳnh Kim Mạnh Trưởng Ban Liên lạc liên trường PK điện thoại 0908884690). Kính mời quý thầy cô có dịp ghé thăm để biết ai đang khó khăn hoặc ai còn, ai mất. Chúng tôi vui mừng đón tiếp.

Đỗ Văn Ngọc
Saigon - 02/2014